

Na druhý den mě tělo pořád bolelo tak, že jsem musela poslat zprávu Cassianovi, že se s ním nebudu cvičit. Ani s Azrielem.

Možná to byla chyba, protože se oba během chvíle objevili u dveří domu. Cassian se dožadoval, co se mnou ksakru je, a Azriel mi přinesl nádobku s mastí, která mi měla ulevit od bolesti v zádech.

Azrielovi jsem poděkovala za mast a Cassianovi jsem poradila, ať si hledí svého.

Potom jsem ho požádala, aby místo mě odnesl Nestu do Domu větru, protože jsem s ní v žádném případě nemohla létat, i kdyby šlo jen o pár stop potom, co bych nás přenesla.

Má sestra podle všeho ve svých knihách nenašla nic o opravách zdi, a protože jí ještě nikdo neukázal knihovnu, nabídla jsem se jí jako průvodkyně. Zvlášť když Lucien odešel ještě před večerí do knihovny ve městě, aby zkusil vyhledat něco, co by souviselo s opravou zdi, což byl úkol, který jsem mu ochotně přenechala. Cítila jsem se trochu provinile, že jsem mu Velaris nikdy pořádně neukázala, ale zdálo se, že se toho úkolu ujímá rád. Víc než rád. Jako by měl sto chutí vyrazit si sám do města.

Dvojice Illyrijců kolem mě přestala starostlivě skákat na dost dlouho, aby si všimli, že mé sestry právě dojírají snídani. Nesta na sobě měla bledě šedé šaty, které zdůrazňovaly ocelový odstín jejích očí, a Elain byla v matně růžové.

Oba muži zůstali nehybně stát. Azriel se však uklonil a Cassian si to napochodoval ke stolu, natáhl se Nestě přes rameno

a vzal si buchtičku z malého košíku. „Dobré ráno, Nesto,“ spustil s pusou plnou drobků s citronovou příchutí a borůvek. „Elain.“

Nesta vypadala nasupeně, Elain ovšem pohlédla na Cassiana a dvakrát mrkla. „Rozřezal ti křídla a zlámal kosti.“

Snažila jsem se nemyslet na Cassianův křik a jeho stříkající krev.

Nesta hleděla na svůj talíř. Aspoň že Elain vyšla ze svého pokoje, jenže...

„Pokud mě chce zabít, bude se muset víc snažit,“ odvětil Cassian s úsměškem, který se mu neodrážel v očích.

Elain na to odpověděla jen: „To tedy ano.“

Cassian svažtil tmavé obočí a já jsem si přejela rukou po tváři, došla jsem k Elain a dotkla se jejího příliš hubeného ramena. „Nechceš si posedět v zahradě? Bylinky, které jsi zasadila, krásně rostou.“

„Mohu jí pomoci,“ nabídl se Azriel a přistoupil ke stolu, jakmile Elain mlčky vstala. Žádné stíny mu nešeptaly do ucha a kolem prstů se mu neovíjela temnota, když jí podal ruku.

Nesta ho pozorovala jestřábím zrakem, ale neřekla ani slovo, když Elain přijala nabízenou ruku a vydala se s ním ven.

Cassian dojel buchtičku a olízl si prsty. Přísahalabych, že to Nesta po očku pozorovala. Cassian se na ni široce usmál, jako by o tom taky věděl. „Jsi připravená trochu si zalétat, Nes?“

„Neříkej mi tak.“

Podle toho, jak Cassianovi zazářily oči, to byla špatná odpověď.

Já se v tu chvíli raději rozhodla přenést na oblohu nad Domem větru a sama pro sebe jsem se smála, jak mě vítr unášel světem. Asi to z mé strany byla malá sesterská pomsta. Za to, že se Nesta pořád chovala tak, jak se chovala.

Naštěstí mě nikdo neviděl, když jsem už o něco lépe spadla na verandu, a tou dobou, kdy se na nebi objevila Cassianova tmavá postava a Nestiny vlasy zazářily v ranním slunci jako bronz, už jsem si stihla z bojového obleku oprášit špínu a prach.

Cassian Nestu ohleduplně postavil na verandu. Má sestra